

הרהור נכון, במקום הנכון

בסמוך לעץ האקליפטוס הגדול, עמדה כלנית אדמונית סמוקה וביישנית. חם היה לה. היא ממש יקדה. לפתע שועל עבר, התפעל מיופיה, הלל ושיבח אותה במתק שפתיים, בכל המילים היפות שידע. חייכה הכלנית, הסמיקה במבוכה, וניצלה את ההזדמנות לבקש טובה קטנה. בקול חרישי היא ביקשה "התוכל לקפוץ לאגם ממול, ולהביא לי בפיך מעט מים לשתות? אני ממש מתייבשת ועלולה לקמול... מיהר שועלנו להשיב לה דבר: "בוודאי אשמח מאד לעזור, אבל, עכשיו ממחר אני לדרכי, עסוק עד הגג, כשאחזור, אשתדל לקפוץ לאגם".

חלף יום, חלפו יומיים או שלושה, השועל אכן חזר. חיפש וחיפש את הכלנית האדמונית. בסמוך לאקליפטוס נותרו עלי כותרתה הקמלים, ובתוך - גבעולה השבור...

הם, לא כמו השועל, **הם** לא דיברו במתק שפתיים - נהפוך הוא! **הם** ניצבו לימין קורח אביהם, דיברו קשות וקראו למרד גלוי נגד משה רבנו. על עונשם, קראנו לפני שתי שבתות, בפרשת "קורח", על האדמה שפצתה את פיה ובלעתם חיים, אותם, ואת כל משפחתם. אז איך זה, שמבצבץ לו לפתע, בפרשתנו, משפט קצר ומתמיה מאד, ובו אנו מתבשרים ש - **"ובני קורח לא מתו"!!** מה קורה פה, נבלעו או לא ?

מבאר רש"י: בני קורח אכן היו מראשי המורדים נגד משה ואהרן. פיהם דיבר סרה ומרה. הם היו בראש אחד עם קורח אביהם. אבל, לפתע, בשעת המחלוקת הנוראה, נרעד לפתע משהו בלבם, ועלה בהם הרהור, כן, רק הרהור - תשובה !

על כן, עונשם היה בהתאם להתנהגותם - מידה כנגד מידה. כפי שבגלוי הם נמנו עם המורדים, כך גם בגלוי הם נענשו כמותם ונבלעו באדמה. אבל די היה בהרהור הקטן של החרטה והתשובה שעלה בנפשם, הרהור שנסתר מעין-אדם, אבל גלוי וידוע לבורא, הבוחן כליות ולב, לכן סידר להם מקום מפלט בעובי-האדמה, בו נסתרו והתבצרו, נותרו בחיים - והודו לבוראם. בהגיע העת, הם חזרו לחיות על-האדמה, ואפילו זכו ש- 11 מזמורי תהילים ייאמרו על שמם - "לבני קורח מזמור".

מכאן ניתן ללמוד, שאם בני-קורח, שחטאו, נתכפר להם עוונם בזכות הרהור כמוס של תשובה, על אחת כמה וכמה כולנו, שאומרים ועושים בגלוי מעשי חסד, משתדלים לעזור לזולת, לעבוד וללמוד. (אצלנו, בתמרת, מתקיימים 4 שיעורי-תורה בשבוע, בנוסף להרבה מעשי-חסד של חברים רבים, גם כשעסוקים עד הגג). וודאי שכולנו ראויים לגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש !

שבת שלום ומבורך

הדלקת נרות: 7:18 צאת שבת: 8:31